

Hồi 27

Thủy Chiến Kinh Thiên Động Địa

iang Thanh thở dài thâm nghĩ :

“Trường Ly Nhất Điều thật là một bậc kỳ tài, cứ nhìn vào trận thủy chiến này thì cũng đủ biết ông ta thật xứng đáng là người xưng hùng trên mặt biển.”

Sở Sở nhìn Giang Thanh và chị mình, nói :

- Bọn ta có nên ngăn chặn những người này lại và tri hô lên không ?

Câu nói này của Sở Sở thật là có ý nghĩa sâu kín.

Vì nàng biết sở dĩ người của Trường Ly Nhất Điều đến đây tấn công Yên Hà Sơn Trang đều vì Giang Thanh.

Mà Yên Hà Sơn Trang là cơ nghiệp của tổ tiên nhà họ Toàn để lại, vậy thì dù sao cũng ráng mà bảo vệ.

Đó là hai dòng tư tưởng mâu thuẫn với nhau khó mà chọn lựa.

Nhưng Giang Thanh cả quyết nói :

- Xin nhị vị cô nương hãy cấp tốc thông báo cho Yên Hà Sơn Trang rõ, phần tại hạ thì sẽ ngăn chặn bọn họ lại để tránh một cuộc đổ máu không đáng kể !

Linh Linh còn đang do dự thì thân hình Giang Thanh đã bay vù tới đứng trước triền núi.

Linh Linh kêu mấy tiếng bi thảm :

- Giang công tử...

Sở Sở đỡ lấy chị mình, hốt hoảng nói rằng :

- Giang công tử nói đúng, chúng ta không nên chậm trễ, phải thi hành ngay bây giờ.

Linh Linh gạt đầu mà lệ rơi lã chã.

Sở Sở quay đầu nhìn lại, thì giữa không trung đã bay lên một vệt khói đỏ lờm !

Giang Thanh cố dần cơn xúc động lần bước trên một khoảng đường gập ghềnh khúc khuỷu, chàng ngẩng đầu lên nhìn vệt khói đỏ đỏ mà trong lòng cảm thấy vui nhẹ phần nào, vì chàng vừa giúp đỡ hai thiếu nữ khỏi phải mang tiếng là người phản bội cha mẹ !

Chàng hỗn hể nhìn mười mấy chiếc bóng đen đang nhấm Yên Hà Sơn Trang đi tới, bây giờ dường như họ cũng nhìn thấy vệt khói đỏ đỏ mà chùn chân dừng bước, nhưng rồi họ cũng lại tiếp tục tiến tới.

Giang Thanh đứng im lìm bất động, gió đêm lồng lộng thổi vào chiếc áo đỏ của chàng, làm cho vạt áo bay lất phất trông thật oai nghiêm !

Thình lình !

Một tiếng nạt vang lên, đoàn người đã lần lượt phi thân nhảy vọt lên trên triền núi chỗ Giang Thanh đang đứng !

Trong bóng tối mờ mờ ảo ảo Giang Thanh nhìn thấy người dẫn đầu là một ông già thấp lùn, mặt trắng mà không râu.

Lão già này vừa dừng gót thì bắt gặp Giang Thanh

bất giác lão giật mình, sau lưng lão ta có một người râu tóc xồm xoàm, nạt lên một tiếng, múa binh khí nhảy tới tấn công Giang Thanh.

Giang Thanh chưa kịp mở miệng trả lời, thì người ấy bất thần tung lên hai cục đá vào Đan Điền của chàng.

Người này xuất thủ thật là cay độc, công lực lại thâm hậu vô cùng.

Trong tình trạng bất đắc dĩ, Giang Thanh đảo mình nửa vòng tức tốc công ra bảy chưởng liên hoàn, đó là Thất Hoàn Trảm của Trường Ly Nhất Diệu.

Người này cả kinh “ý” lên một tiếng, rồi thối lui ba bước, lão già mặt trắng lúc bấy giờ đã trông thấy chiếc áo Hỏa Vân Y của Giang Thanh nên vội nói :

- Nam Du, hãy dừng tay lại đợi lão phu hỏi nó một lời.

Nam Du nghe nói đứng xuôi tay nép mình bên cạnh.

Còn Giang Thanh thì mới xáp chiến mà hơi thở đã dồn dập đã quá nhiều mệt mỏi. Lão già mặt trắng lớn tiếng hỏi rằng :

- Xin hỏi cao danh quý tánh là gì ?

Giang Thanh mỉm cười thông thả trả lời :

- Tôi tên là Giang Thanh, còn ông có phải là thuộc hạ của Trường Ly Đảo ?

Ông già mặt trắng mừng ra nét mặt, cười ồ ồ nói :

- Quả nhiên không ngoài sức ước đoán của lão phu, đây chính là Giang thiếu hiệp ! Chúa Đảo của chúng tôi

ngày đêm nhắc tới Giang thiếu hiệp.

Giang Thanh vội hỏi :

- Tại hạ có một điều nghi vấn, không biết có thể hỏi ông hay không ?

Lão già mặt trắng cười, nói :

- Lão phu đây chính là Hải Thiên Tinh Kỷ Lôi, Giang thiếu hiệp có điều gì thăm hỏi, thì lão phu sẽ trả lời minh bạch.

Giang Thanh đảo mắt nhìn quanh nói nhỏ rằng :

- Trường Ly Nhất Diệu là Vệ Đảo Chủ có đến đây không ? Lần này quý đảo mang đại đội binh mã đến đây có phải vì việc tại hạ bị giam cầm ?

Kỷ Lôi nghe hỏi giật mình, trả lời :

- Lẽ tự nhiên là vì việc Giang thiếu hiệp bị giam cầm, Vệ Đảo Chủ đối với việc làm ngạo mạn của Toàn Lập lấy làm bất mãn, nên quyết đến đây cho lão một bài học.

Giang Thanh có vẻ lo lắng nói rằng :

- Thừa Kỷ đại hiệp, lòng tốt của Vệ lão tiên bối làm cho tại hạ lấy làm cảm kích, nhưng ngày nay tại hạ đã thoát hiểm xin Kỷ đại hiệp hạ lệnh cho người của quý đảo đình chỉ công kích. Bằng không thì e sẽ xảy ra một trận huyết chiến không có ý nghĩa.

Kỷ Lôi trầm ngâm giây lát, nói :

- Ý của Giang thiếu hiệp thật tốt, nhưng kế hoạch của Vệ Đảo Chủ đã định rồi rất khó mà thay đổi, vì chuyến đi này ngoài việc giải cứu Giang thiếu hiệp ra, Vệ Đảo Chủ

còn muốn đánh cho Toàn Lập một trận toi bời, để cảnh tỉnh lão. Vậy xin Giang thiếu hiệp lượng thứ cho.

Kỷ Lô quay lại nói với Nam Du :

- Nam Du ! Người hãy thống lĩnh thuộc hạ tấn công phía hậu viện của Yên Hà Sơn Trang. Sau khi xâm nhập bên trong xong hãy cấp tốc lùng kiếm những người bạn của Giang thiếu hiệp, phần ta cùng Giang thiếu hiệp trở lại yết kiến Đảo Chủ, rồi xong sẽ theo sau !

Nam Du lãnh mạng, cùng với ba mươi mấy người thống lĩnh quân tiến về phía sau Yên Hà Sơn Trang.

Đợi họ đi rồi, Kỷ Lô mới ném ba vật tròn tròn lên không trung ba vật này bay lên vài mươi trượng, liền nổ vang ra mấy tiếng “Bùng bùng” và tỏa ra ánh sáng đỏ ngời !

Lúc bấy giờ, những chiếc thuyền trên mặt hồ đã cặp bến và tiếng reo hò vỡ lở vang lên, khuấy động bầu không khí trở nên sôi động dị thường.

Tiếng chiêng, tiếng trống vang rền đây đó, tiếng binh khí va chạm vào nhau nghe loảng xoảng một trường huyết chiến lập tức triển khai.

Kỷ Lô nói với Giang Thanh :

- Giang thiếu hiệp, như thiếu hiệp đã thấy hành động của chúng tôi phối hợp chặt chẽ, nên không thể rút lui một bộ phận nào như thiếu hiệp đã yêu cầu ban nãy.

Thình lình, trong bóng tối chập chùng, có nhiều tiếng kêu lên thê thảm. Hai chiếc bóng đen dùng một thân

pháp thân tốc chạy bay đến chỗ hai người đang đứng.

Kỷ Lôì gần giọng nói :

- Giang thiếu hiệp, Vệ Đảo Chủ và Mãnh Kỳ chủ đã đến !

Trong chớp mắt hai người đã đến, người đi đầu mặc chiếc áo thư sinh bay lất phất trong gió lộng, mặt mày đẹp đẽ khí sắc thanh tao, quả nhiên là Trường Ly Nhất Diệu.

Người đi sau, tuổi độ lục tuần thân thể gầy gò, nước da trắng bạch, chính là Mãnh Hóa Bình.

Trường Ly Nhất Diệu Vệ Tây sau khi dừng chân, đứng ngắm nhìn Giang Thanh từ đầu chí cuối.

Giang Thanh mở miệng hỏi trước :

- Tại hạ là Giang Thanh ba năm nay được sự dạy dỗ của ông mà thoát khỏi bao nhiêu cơn đại nạn, thật lấy làm cảm kích !

Câu nói của Giang Thanh vừa dứt, thì Trường Ly Nhất Diệu đã nổi lên một chuỗi cười lạnh lãnh, trờ tới hai bước bá lấy vai của Giang Thanh, kích động nói :

- Quả thật là người... lão phu xuýt không nhìn ra, diện mạo của người có sao lại thay đổi như vậy ?...

Thái độ vồn vã của Trường Ly Nhất Diệu làm cho Kỷ Lôì và Mãnh Hóa Bình thấy đều kinh dị, vì họ theo Đảo Chủ hằng bao nhiêu năm trời mà chẳng thấy ông ta biểu lộ chân tình như ngày hôm nay.

Thật ra ba năm về trước Vệ Tây đã có lòng thương

yêu Giang Thanh trong kỳ gặp tại Tử Long Bí Huyệt.

Và sau khi ông ta thấy Giang Thanh té xuống một cái vực sâu thăm thẳm chưa biết sống chết ra sao. Vệ Tây trong lòng bứt rứt không yên.

Ba năm sau ông ta nghe trong làng võ lâm đồn đại câu chuyện Hỏa Vân Tà Giả Giang Thanh ông ta lấy làm kinh dị.

Trường Ly Nhất Điều liền cho người đi dò la tin tức nhất thiết hành động của Giang Thanh, Vệ Tây thấy đều hay biết.

Lúc bấy giờ Giang Thanh cảm kích nói :

- Lòng tốt của Vệ lão tiên bồi Giang Thanh này ngàn ngày chẳng dám quên.

Vệ Tây mỉm cười, nói :

- Thôi nhà ngươi bắt tất phải khách sao !

Giang Thanh lại nói tiếp :

- Bây giờ tại hạ có một việc muốn yêu cầu Vệ lão tiên bồi nên truyền lệnh cho thuộc hạ chấm dứt tấn công để khỏi phải đổ máu.

Nhưng Trường Ly Nhất Điều suy nghĩ một chập rồi ha hả cười :

- Chúng ta không nên có lòng nhân từ của đàn bà, phải cho họ một trận nên thân để họ không dám hoành hành nữa.

Câu nói đến đây thì giữa không trung lại nổ tung một quả pháo màu đỏ thắm. Bọn Trường Ly Nhất Điều

thấy vậy thấy đều biến sắc.

Kỷ Lôi thất thanh nói :

- Không xong, bọn ta đang gặp trở ngại nặng nề...

Câu nói chưa dứt thì một quả pháo thứ hai lại nổ tung, Trường Ly Nhất Điều lúc bấy giờ mới bắt đầu nổi giận ông ta truyền lệnh:

- Kỷ Kỳ Chủ hãy đến chỗ ấy để điều khiển mọi việc.

Vệ Tây vừa nói dứt lời, Kỷ Lôi đã bay mình đi thẳng, Vệ Tây quay lại đưa tay ngoắc, Giang Thanh thấy vậy vội thu hết hơi tàn nổi gót theo sau.

Thân hình của Trường Ly Nhất Điều Vệ Tây nhẹ nhàng như một cơn gió thoảng, mỗi một bước đi của lão xa hơn bảy trượng. Theo sau lưng lão là Mãnh Hóa Bình và Giang Thanh.

Ba bóng người nhắm cửa chính của Yên Hà Sơn Trang đi tới, từ xa xa vọng lại có tiếng sát phạt rền trời, tiếng binh khí va chạm vào nhau nghe loảng xoảng.

Trước cửa Yên Hà Sơn Trang, nêu cao một ngọn đuốc sáng ngời ba chiếc bóng người vượt khỏi đầu tường đi vào cửa chính.

Trường Ly Nhất Điều cười gằn, tung ra một đòn quyết liệt đánh bay hai tên vệ sĩ áo đen văng ra ngoài hai trượng !

Giang Thanh tựa lưng vào một góc tường thở một cách mệt nhọc.

Chàng ho lên rũ rượi, đảo mắt nhìn quanh thấy ba

bên bốn bề kiếm kích sáng ngời, máu me bê bết. Đôi bên đang đấu chiến cùng nhau từng bừng dục dội !

Trường Ly Nhất Điều sau khi đánh ngã hai tên vệ sĩ rồi, quay lại thấy vẻ mặt nhọc của Giang Thanh ông ta vội vàng thối lui đến bên mình chàng hỏi một cách thiết yếu :

- Giang huynh đệ có sao mặt nhọc như vậy ?

Giang Thanh hỗn hển trả lời :

- Vì thọ thương mới bình phục !

Vừa nói đến đây, thành linh có một bóng người tuổi ngoài ngũ tuần, phi thân bay tới, lão già này trên mình máu me đầm đìa sắc mặt nhợt nhạt, run rẩy nói với Trường Ly Nhất Điều :

- Đảo Chủ quả nhiên thân hành đến đây, người của bên ta thọ thương rất nhiều.

Trường Ly Nhất Điều không bị ảnh hưởng bởi trường kịch chiến đang xảy ra, ông ta bình tĩnh nói :

- Hùng Bôi, người chó có khinh sợ.

Lão già gầy gò này danh là Hùng Bôi, lão vung tay ra đánh bật một ngọn phi tiêu rồi hỗn hển nói :

- Lão Vạn Triệu Nguyên thật là đáng sợ chính lão đã làm hư kế hoạch của chúng ta.

Trường Ly Nhất Điều mặt mày biến sắc, lão đảo mắt nhìn quanh thấy giữa chiến trường có một người mặc áo giáp bằng bạc. Trong tay cầm một món binh khí dị kỳ đang chiến đấu kịch liệt với cánh quân của Trường Ly

Nhất Điều.

Người này đi tới đâu thì đối phương tan rã tới đó, và giờ đây có một viên tráng sĩ mặc áo màu xanh đang gắng gượng ngăn cản ông ta một cách mệt nhọc !

Trường Ly Nhất Điều lạnh lùng quay lại nói :

- Sự đệ, người hãy mau tiếp trợ với người của chúng ta hạn định trong vòng thời gian tàn một nhén hương phải thâm nhập vào cửa chính.

Mãnh Hóa Bình nghe nói vội buông ra một chuỗi cười kinh rợn, cất mình bay vù về phía Vạn Triệu Nguyên.

Hùng Bôi cũng xá chào Trường Ly Nhất Điều rồi nhảy trở vào vòng chiến !

Giang Thanh thở dài thiếu nảo, nói :

- Vệ tiên bối, theo thiên ý của tôi thì chúng ta hãy tìm cách để ngưng cuộc tàn sát.

Trên gương mặt của Vệ Tây nổi lên một nụ cười khó hiểu :

- Lão phu không bao giờ lạm sát nhưng mà ta không giết chúng, thì chúng cũng giết ta.

Giang Thanh đuối lý im lìm không thể trả lời vì lúc bấy giờ đôi bên thấy đều mất lý trí, chỉ lo xung sát mà thôi.

Người công lực cao thâm là Mãnh Hóa Bình đã gia nhập vòng chiến, vô tình làm cho đòn cân lực lượng gác hẳn về phía Trường Ly Đảo. Nhờ vậy mà sĩ khí lên cao, tinh thần phấn chấn, tiếng hò hét vang trời.

Còn bên Yên Hà Sơn Trang sau khi Vạn Triệu Nguyên bị Mãnh Hóa Bình chặn đứng lại rồi, thì uy thế kém thế rất nhiều, dưới sự phản công dữ dội của đối phương, thế trận lần lần tan rã !

Giang Thanh chớp lấy cơ hội nhắc lại một lần nữa :

- Xin Vệ lão tiên bối hãy nể tình tôi mà ngưng cuộc sát phạt này.

Trương Ly Nhất Diệu mỉm cười hỏi vặn :

- Giang huynh đệ ! Yên Hà Sơn Trang đối với Giang huynh đệ có dính líu điều gì mật thiết hay không ?

Giang Thanh không ngờ bị Vệ Tây hỏi một câu trúng phóc ngay chỗ yếu của mình, trong lòng hổ thẹn sắc mặt đỏ bừng.

Vệ Tây cười ha hả :

- Ta sẽ làm cho nhà ngươi vừa lòng.

Câu nói vừa dứt thì ba bên bốn bề họ reo tở mở người bên Trương Ly Nhất Diệu đã phá nát vòng vây mà tiến vào cửa chính.

Trương Ly Nhất Diệu bá lấy vai của Giang Thanh mỉm cười mà bước qua xác chết, chậm chậm tiến vào mà lúc bấy giờ Mãnh Hóa Bình đang trở hết bình sanh sở học để cầm chân Vạn Triệu Nguyên.

Bước Qua khỏi cửa chính rồi Vệ Tây cười đắc chí nói :

- Hừ ! Đêm hôm qua lão phu lấy lễ mà hỏi, lão Toàn chẳng tiếp ra đêm nay ta cho nó nếm mùi chua cay của Trương Ly Nhất Diệu.

Giang Thanh mơ màng nối gót theo sau Vệ Tây vào Yên Hà Sơn Trang.

Vào đến đại sảnh, Giang Thanh nhìn vào đám người đang hỗn chiến, bất giác mặt mày thất sắc vì chính Toàn Sở Sở đang bị năm người vạm vỡ bao vây, công hãm từng bừng làm cho nàng tóc tai rối bời tình thế thật là nguy ngập.

Thình lình có một bóng người cao lớn từ bên trong nhảy xổ vào, tiến đến bên chỗ Sở Sở bị bao vây Giang Thanh nhìn kỹ, thấy người đó chính là Hồ Phách Lỗ Mộc!

Thân hình của lão vừa tới, liền tung ra một đòn dữ dội, làm cho năm gã vạm vỡ kia đã có hai người bị thương, còn lại ba người hươi đao tấn công vào giữa ngực của lão.

Lỗ Mộc thò bàn tay ra chụp lấy binh khí của đối phương, đồng thời dùng chưởng tấn công bất thần sang phía tả, miếng đòn đó làm cho một tay đối thủ phải thọ thương, nhưng mà chính bản thân của lão cũng lãnh lấy một vết thương trên vai.

Lão bất chấp máu me tuôn ra xối xả cắn răng nhịn đau dùng hai bàn chân của mình đá luôn năm đá liên hoàn, làm cho thêm một đối thủ trúng đòn ngã gục.

Toàn Sở Sở lúc bấy giờ tinh thần phấn chấn Thanh Long Trường Kiếm trong tay nàng bay ra vun vút, trong chớp mắt một tên đối thủ chậm chân phải tán mạng dưới lưỡi gươm oan nghiệt của nàng !

Nhờ vậy mà Sở Sở thoát khỏi cơn nguy, còn Lỗ Mộc thì toàn thân đầm máu xung sát giữa trận tiền như cạp lạt đàn dê.

Trường Ly Nhất Diệu chỉ Lỗ Mộc nói :

- Người này ra tay ác độc, mạng nó cũng đã cùng !

Giang Thanh hốt hoảng nói :

- Tiền bối, hãy khoan...

Tiếng “khoan” chưa dứt thì thân hình của Trường Ly Nhất Diệu đã bay tới bên lưng của Lỗ Mộc. Lỗ Mộc nghe tiếng gió lạ nổi lên, biết có người đánh lén, thành linh tung ngược ra phía sau một chiêu Ngô Công Chưởng.

Trường Ly Nhất Diệu nạt lên một tiếng, thân hình của ông ta đảo mạnh như một trận cuồng phong, một luồng cương khí tỏa ra rào rào, làm cho đối phương cơ hồ nghẹt thở, cùng trong một lão chém ra bảy thế liên hoàn, đó là tuyệt nghệ bí truyền Thất Hoàn Trảm.

Lỗ Mộc cảm thấy trước mặt mình bóng chưởng điệp điệp trùng trùng tìm không ra một lối thoát... chính vào lúc đó thì một tiếng “bốp” rợn người vang lên, Lỗ Mộc mất hoa đầu vầng.

Ông ta rú lên một tiếng, sặc ra một ngụm máu tươi, đồng thời hai cánh tay của lão vì gặp phải trở lực nặng nề, nên thành linh gãy lòi !

Trường Ly Nhất Diệu dồn hết sức bình sanh vào hai cánh tay của mình, để rồi tung ra một vọt ba thế trong Thất Hoàn Trảm là Ba Lai Ba Khứ, Hải Lưu Tuần Hoàn

và Tái Khởi Hốt Lạc .

Thế rồi giữa trận tiền lại vang lên một tiếng náo nùng thê thảm của Lô Mộc, và thân hình của lão bắn ra xa hai trượng, máu me be bét, râu tóc rối bời.

Địch Trung thấy vậy, dứt từng đoạn ruột chính vào lúc lão đau đớn phân tâm thì Kỷ Lô đã nạt lên một tiếng, tả chưởng dùng Thác Mạch Vũ nắm lấy xương vai của Địch Trung, hữu chưởng cùng Thiết Ba Trảm móc vào dưới nách của lão, đồng thời hai chân tung hai đá liên hoàn.

Địch Trung thấy ba bên bốn bề tiếng gió nổi lên biết có người đánh lén, nhưng tránh không kịp.

Lão nghiêng răng ken két, vung cặp ngân thương của mình ra thành muôn đạo hào quang thích thẳng vào mình của Kỷ Lô !

Tiếng gió hòa lẫn trong một tiếng rú thê thảm, Kỷ Lô đã đánh gãy ba xương sườn của Địch Trung, đồng thời bồi thêm một đá để cho thân hình của lão bay ra trên năm trượng !

Nhưng mà, ban nãy trong lúc nguy nan cùng cấp, Địch Trung đã xử thế Hán Hồng Quyển Vân rạch một đường vào bắp vế của Kỷ Lô, máu ra tằm tả.

Lúc bấy giờ Trường Ly Nhất Điều đã bay mình trở về phía Giang Thanh, lão liếc nhìn Kỷ Lô nói :

- Kỷ Kỳ Chủ, hãy để cho người ấy tồn sinh chúng ta vào phía sau xem xét.

Kỷ Lô cúi đầu vâng lệnh đoạn thống lãnh mười mấy tên áo xám, bay mình ra ngoài.

Lúc bấy giờ cửa sảnh đường chỉ còn Toàn Sở Sở đấu một cách rời rạc mà thôi !

Giang Thanh thấy điệu bộ của Toàn Sở Sở như một mũi tên đi gần mẫn trớn, tay chân uể oải, khí lực mỗi mòn, Giang Thanh rất lấy làm lo lắng cho Sở Sở và cũng tưởng nhớ đến sự nguy an của Linh Linh.

